

ОСОБЕНО МНЕНИЕ

на съдията Асен Манов по определението от 29 юни 2000 г. по к.д.9/2000 година

Намирам, че във вида, в който е представено, искането за тълкуване на чл.147, ал.2 и чл.148, ал.1, т.6 от Конституцията е недопустимо.

Искането не отговаря на някои от основните изисквания за съдържанието му, предвидени в чл.18 от Правилника за организацията и дейността на Конституционния съд (ПОДКС).

1. Не е ясно какво точно се иска. Докато в петитума е посочено, че се иска тълкуване само на т.6 от чл.148, ал.1 от Конституцията, в съобразителната част на искането се казва, че проблемът, чието изясняване се нуждае по пътя на тълкуването, стои и във всички случаи на предсрочно прекратяване на мандата на конституционен съдия по т.1-6 на същия текст. Искателите е трябвало да уточнят при това разминаване на съображенията с петитума на искането им, по какъв именно въпрос трябва да се произнесе съдът – само относно случая по т.6 или и до случаите по останалите точки на чл.148, ал.1. Като не са сторили това, те не са се съобразили с изискването по т.5 на чл.18, ал.2 ПОДКС.

2. При несъобразяване с т.4 от чл.18, ал.2 ПОДКС не са изложени обстоятелствата, които обосновават необходимостта от исканото тълкуване. Казаното в съобразителната част, че “в обществото” се поставял въпросът за срока на мандата на конституционен съдия, който замествал друг съдия с предсрочно прекратен мандат, не е достатъчен аргумент за сезиране на Конституционния съд. Необходимо е да има и да бъде посочен конкретният случай, който налага исканото от съда

тълкуване. Конституционният съд не отговаря на абстрактни искания за тълкуване, а само когато е налице конкретна необходимост от това, т.е. когато тълкуването ще подпомогне решаването на съществуващи конкретни спорни ситуации. Конкретизацията е необходима и за определяне на заинтересуваните страни по делото. Не може съдът да гадае и по несъществуваща в делото информация да определя каква е конкретната необходимост от исканото тълкуване, какъв е правният интерес от него и кои са заинтересуваните страни, които трябва да вземат участие в делото (както това е сторил с определението си по допустимостта на искането).

3. Пренебрегнати са и някои технически изисквания по чл.18 ПОДКС, каквито са тези по ал.2, т.3 и ал.5 на този текст и които не случайно са намерили място измежду правилата за производството пред Конституционния съд.

Ето защо, вместо да приеме определение за допускане на искането за разглеждане по същество, съдът следваше на основание чл.19, ал.3 ПОДКС, да даде най-напред указания на авторите на искането – да отстранят посочените по-горе недостатъци в него. В този смисъл има и установена практика на Конституционния съд (определение от 12.01.1993 г. по к.д.№34/1992 г., определение от 10.02.1994 г. по к.д.№1/1994 г. и други).

Доводът, че в отделни случаи Конституционният съд не е обръщал внимание и е пренебрегвал несъобразяването на искането с изискванията за съдържанието му по чл.18, ал.2 и 5 ПОДКС, е несериозен. Ако понякога съдът е допускал грешки и не се е съобразявал стриктно с правилата, по които трябва да протичат производствата пред него, не означава, че му е позволено да постъпва във всички случаи по този начин. При това се касае

не до случайни правила, а до такива, които сам Конституционният съд е приел. За авторитета на съда тези правила би следвало да се утвърждават и да се настоява за спазването им от страните по конституционните производства (поне дотогава, докато са в сила и не се намерят основания за отхвърлянето им, като се изменят или отменят по съответния ред).

По тези съображения подписах с особено мнение определението за допускането на искането по к.д.№9/2000 г.

СЪДИЯ: 
Асен Манов